ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Δυό λατρευμένοι σύζυγοι ἡ Λιάνα καὶ ὁ Ἐρνέστος Σαβάζ, πέφτουν ἔξαφνα, καθένας ξεχωριστά, σὲ μεγάλη ἀγωνία...

Ὁ Ἐρνέστος ὑποφέρει φρικτὰ μὴ ξέροντας γιατὶ ἡ γυναίκα του ἄλλαξε ἀποτόμως, γιατὶ εἶνε τόσο λυπημένη καὶ συλλογισμένη, γιατὶ θέλει νὰ μένη μόνη της, γιατὶ κλαίει κρυφὰ καὶ στενάζει...

Εἶνε νύχτα καὶ ὁ Ἐρνέστος γράφει τὶς ἐντυπώσεις καὶ τις σκέψεις του, στὸ ἡμερολόγιό του... Τὸ ἴδιο ὅμως κάνει στὸν κοιτῶνα της καὶ ἡ γυναίκα του ἡ Λιάνα. Πεσμένη στὰ δάκρυα, νοιώθοντας δυνατὸ πονοκέφαλο γράφει στὸ ἡμερολόγιό της παθητικὲς γραμμὲς γιὰ τὴ δύσκολη καὶ τραγικὴ θέσι στὴν ὁποία βρέθηκε ἔξαφνα. Ἀγαπᾶ τὸν σύζυγό της, μὰ ἕνας δυνατὸς καὶ παράφορος ἔρωτας τὴ σιγκλονίζει ὁλόκληρη, τὴν τραβᾶει στὸ ἄγνωστο, στὸ σκάνδαλο ! Πῶς θὰ γλυτώσῃ ἀπ' τὸν ὄλεθρο αὐτό ;

Ξημερώνει. Οἱ δυὸ σύζυγοι γράφουν στὰ ἡμερολόγιά τους τὶς τελευταῖες γραμμὲς τῆς ἀγωνίας των. Ὁ Ἐρνέστος εἶνε ἀποφασισμένος πειὰ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει, ἔχει εἰδοποιήσει τὴν γυναίκα του πὼς θέλει νὰ τῆς μι-λήσῃ. Ἡ Λιάνα βρίσκεται ἐπ'σης σὲ ἀπερίγραπτη ἀγωνία. Νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα ; Ποῦ τἄβρῃ ὅμως τὴ δύναμι !

Τέλος ἡ κρίσιμη στιγμὴ φτάνει. Ὁ Ἐρνέστος ζητᾶει ἀπ' τὴ Λιάνα νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν καρδιά της. Ἡ Λιάνα συγκινεῖται κι' ἀρχίζει νὰ κλαίει σπαραχτικά. Ὁ Ἐρνέστος δὲν μπορεῖ νὰ τῆς πάρῃ λέξι. Καὶ ἀποφασίζει πειὰ νὰ τὴν παρακολουθήσῃ, νὰ κατασκοπεύσῃ. Θέλει νὰ μάθῃ καὶ θὰ μάθῃ.

Πληρώζει συγχρόνως τὸ ἀπόγευμα, ποὺ ἡ Λιάνα καὶ ὁ Ζάκ ἔχουν δώσει ραντεβοῦ...

Μολαταῦτα ἀπ' τὴν παρακολούθησι καὶ τὴν κατασκοπεία ποὺ κάνει ὁ Ἐρνέστος στὴ Λιάνα δὲν κατορθώνει τίποτε. Συνιστᾷ τυχαίως στὸ δρόμο τὸν Ζάκ Μορέλ, ἐκτὸς τῶν παραπόρων, τυχαίως δῆθεν, πρὸς τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ἡ Λιάνα μὲ τὴν κόμησσα καὶ τὸ σχέδιο ἀποτυγχάνει, ὅπως ταιριαστὶ καὶ τὸ ραντεβοῦ τῆς Λιάνας καὶ τοῦ Ζάκ. Οἱ δυὸ σύζυγοι γυρίζουν σπίτι δόσθημος καθένας γιὰ λογαριασμό του. Ὁ Ζάκ μένει στὴς κομήσσης νὰ πάρουν τσαΐ...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Πολὺ ἐπικίνδυνο ἦταν αὐτὸ ποὺ ἔκανε ἡ κόμησσα. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ βιβλίο ἦρθε στὰ χέρια μου... Ἂν ὅμως ἔπεφτε στὰ χέρια τοῦ Ἐρνέστου ;... Ἐν τούτοις ἴσως νὰ ἦταν προτιμώτερο αὐτό... Ἔτσι θὰ ἐπήρχετο τέλος πάντων μιὰ λύσις... Θὰ ἀναγκαζόμουν νὰ τοῦ ἐξηγηθῶ, νὰ τοῦ τὰ πῶ ὅλα, πρᾶγμα πού, ἀλλοίμονο ! τόσον καιρὸ τὸ ἀναβάλλω... Θεέ μου, τί θὰ γίνῃ ;... Πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις ;... Οὔτ' ἐγὼ δὲν ξέρω... Ὁποιαδήποτε λύσις, ὁποιοδήποτε τέλος καὶ ἂν ἐπέλθῃ, θὰ μὲ κάνῃ δυστυχισμένη... Θὰ γίνω περισσότερο δυστυχισμένη ἴσως κι' ἀπὸ τὸν Ἐρνέστο...

Ὡστόσο τὸ μόνο ποὺ ξέρω, εἶνε ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ παραταθῇ πιὰ αὐτὴ ἡ κατάστασις... Κάθε παράτασις, κάθε ἀναβολὴ μεγαλώνει καὶ τὸν πόνο μου, τὴν ἀγωνία μου...

Συλλογίζομαι τὸν Ἐρνέστο, συλλογίζομαι τὸν ἔρωτα του κι' ἀμέσως τότε ἡ σκέψη μου πηγαίνει στὸν Ζάκ, στὴν ἀγάπη του, στὴν τρυφερότητά του, στὴ στοργή του...

Συλλογίζομαι πάλι τὸν Ζάκ, κι' ἀιέσως ἡ σκέψη μου φτερουγίζει πρὸς τὸν Ἐρνέστο. Θεέ μου, Θεέ μου, λυπήσου, εὐσπλαχνήσου μιὰ δυστυχισμένη γυναῖκα.

Θυμοῦμαι ὅταν ἤμουν μικρὴ στὸ Μοναστῆρι ἡ καλὴ ἐκείνη διευθύντρια, ἡ ἀδελφὴ Μάρθα μὲ συμβούλευε νὰ προσεύχομαι σὲ κάθε δύσκολη περίσταση τῆς ζωῆς μου καί, ὅπως μοῦ ἔλεγε, ὁ Θεὸς θὰ μοῦ ἐρχόταν, βοηθὸς καὶ παρήγορος. Θυμοῦμαι ἀκόμη μιὰ φορὰ ποὺ ἦταν ἄρρωστη βαρειὰ ἡ μητέρα μου, κλείσθηκα στὴν κάμαρή μου καὶ προσευχήθηκα μιὰ ὥρα ὁλόκληρη... Τὴν ἄλλη μέρα σὰν ἄκουσε ὁ Θεὸς τὴν προσευχή μου, ἡ μητέρα μου ἦταν καλλίτερα...

Θεέ μου, σὲ σένα καὶ πάλι καταφεύγω...

(Μετὰ μισὴ ὥρα)

Ἡ προσευχή μου σὰ νὰ μὲ ἀνακούφισε κάπως καὶ μοῦ φαίνεται τώρα πὼς βλέπω τὰ πράγματα καθαρότερα...

Μιὰ λύσις ὑπάρχει κι' αὐτὴ πρέπει νὰ ἐπέλθῃ τὸ ταχύτερο, σήμερα μάλιστα χωρὶς καμμιὰ ἄλλη ἀναβολή...

Ναί, σήμερα, πρέπει νὰ δοθῇ ἕνα τέλος...

Θὰ πάω νὰ συναντήσω τὸν Ἐρνέστο, θὰ πέσω κλαίγοντας στὰ γόνατά του καὶ θὰ τοῦ τὰ ἐξομολογηθῶ ὅλα...

Θὰ τοῦ ζητήσω τὴ συγνώμη του, θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μὲ ξεχάσῃ, νὰ μὲ ξεχάσῃ γιὰ πάντα...

Ὤ, νοιώθω πάλι μιὰ ἀγωνία νὰ μοῦ σφίγγῃ τὴν καρδιά...

Ὡστόσο ἡ ἀπόφασίς μου ἐλήφθη... Τὸ τέλος πρέπει νὰ ἐπέλθῃ σήμερα... Καὶ πάλι, Θεέ μου, σὲ ἱκετεύω νὰ μὲ βοηθήσῃς.

Εἶχα πάρει καὶ ξεφύλλιζα τυχαίως μιὰ εἰκονογραφημένη ἔκδοση τοῦ Βερθέρου.

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ Ἐρνέστου Σαβάζ.)

Δὲν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω... Δὲν ξέρω τί νὰ φαντασθῶ... Ὅλα τὰ πράγματα μὲ κάνουν νὰ ὑποψιάζομαι πὼς κάτι συμβαίνει... Μὰ πάλι δὲν μπορῶ νὰ φαντασθῶ πὼς ἡ Λιάνα, ἡ Λιάνα μου, ἡ ἀγαπημένη μου Λιάνα ποὺ ὡς χθὲς ἀκόμη μοῦ ἔδινε τὰ μεγαλείτερα δείγματα ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως ἔπαψε πιὰ νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ ἀγαπᾷ ἄλλον...

Μήπως ὅλες αὐτὲς ἡ ὑποψίες μου εἶνε δημιουργήματα τῆς ἐρεθισμένης φαντασίας μου. Μήπως ἔγινα τόσο καχύποπτος, ἐγὼ ποὺ δὲν ὑποψιαζόμουν ποτὲ τίποτε... ἀλλοίμονο ὅμως δὲν συμβαίνει τίποτε ἀπ' αὐτὰ καὶ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κ ἄ τ ι συμβαίνει...

Ἴσως αὐτὸ τὸ κ ἄ τ ι νὰ εἶνε πολὺ διαφορετικὸ ἀπ' ὅτι τὸ φαντάζομαι... Ἴσως ἔχει τίποτε ἄλλο ἡ Λιάνα, ποὺ τὸ μεγαλοποιεῖ μόνη καὶ δὲν μοῦ τὸ λέει γιατὶ φαντάζεται πὼς ἴσως μὲ δυσαρεστήσῃ... Μὰ ὄχι... Οὔτε αὐτὸ δὲν εἶνε...

Δὲν εἶνε ἄλλο τίποτε ἀπὸ αὐτὸ ποὺ φαντάζομαι...

Ἐκείνη ποὺ ἀσφαλῶς τὰ ξέρει ὅλα εἶνε ἡ κόμησσα, μὰ πῶς μπορεῖ νὰ μοῦ πῇ τίποτε ἀφοῦ εἶνε τόσον στενὴ φίλη τῆς Λιάνας ;...

Πρὸ μιᾶς ὥρας ἀκόμη συνάντησα τὴ Λιάνα στὴ βιβλιοθήκη. Εἶχα πάρει τυχαίως καὶ ξεφύλλιζα ἕνα ἀντίτυπο μιᾶς πολυτελοῦς εἰκονογραφημένης ἐκδόσεως τοῦ Βερθέρου τὸν ὁποῖον τῆς εἶχα χαρίσει τὴν ἐποχὴ ποὺ εἴμαστε ἀκόμη ἀραβωνιασμένοι...

Μόλις τὴν εἶδα τὴν ἐπλησίασα... Ἐκείνη ἀποφεύγοντας νὰ συναντήσῃ τὸ βλέμμα μου μοῦ χαμογέλασε πικρὰ καθὼς μοῦ ἔλεγε :

— Βλέπω πὼς ἔγινες πολὺ ρωμαντικός... Διαβάζεις «Βέρθερο»... ἡ συγκίνησίς μου ἦταν τόση ὥστε μόλις μπόρεσα καὶ τῆς ἀπάντησα μὲ ἕνα ξερό : «Ναί» ποὺ τρεμούλιασε ἀπάνω στὰ χείλη μου. Ἐνῶ συγχρόνως χαμήλωσα τὰ μάτια μου.

Καὶ τότε εἶδα ἀπάνω στὸ παρκέτο λίγα λουλουδάκια κιτρινισμένα ποὺ εἶχαν ξεφύγει μέσ' ἀπ' τὶς σελίδες τοῦ βιβλίου ὅπου ἦταν πατημένο... Ἦταν μερικὰ γιασεμία ποὺ μοῦ εἶχε προσφέρει ἡ Λιάνα σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς πρώτους μας περιπάτους...

Τὰ βλέμματά μου καρφώθηκαν ἀπάνω σ' αὐτὰ τὰ λουλούδια... Σὲ μιὰ στιγμὴ χίλιες δυὸ εἰκόνες πέρασαν ἀπὸ τὴν φαντασία. Ἕνα ὁλόκληρο παρελθὸν ποὺχει περάσει γιὰ πάντα καὶ ποὺ ἀλλοίμονο !— τὸ προαισθάνομαι — πρόκειται νὰ τὸ δεχθῇ ἕνα τραγικὸ μέλλον, ξαναζωντάνεψε μέσα μου... Καὶ μοῦ ἦρθε τότε μιὰ διάθεση νὰ κλάψω, νὰ κλάψω μὲ μαῦρα δάκρυα σὰν παιδί...

Ἡ Λιάνα στὴν ἀρχὴ δὲν εἶχε δῇ τὰ γιασεμιά... Μὰ τὰ μά-

τια της ἀκολουθῶντας τὴν διεύθυνση τῶν βλεμμάτων μου ἔπεσαν σ'αὐτά... Καὶ τότε τὴν προσοχή μου τὴν ἀπέσπασε ἀπ' τὰ λουλούδια, ἕνας σπασμὸς ποὺ τὴν τίναξε ὁλόκληρη....

Τὴν εἶδα νὰ γίνεται χλωμὴ σὰν κερί, ν' ἀκουμπάῃ ἀπάνω στὴ βιβλιοθήκη γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, ἐνῶ συγχρόνως ἔφερνε τὸ ἄλλο της χέρι στὰ μάτια της...

Ἔκανα νὰ τὴν βοηθήσω, ἐνῶ τὴ ρώτησα :

— Τί σοῦ συμβαίνει ;

Αὐτὴ τότε, συνερχομένη κάπως μοῦ ἀπήντησε :

— Τίπτε....

Μὰ εἶδα πὼς τὰ μάτια της ἦσαν γεμάτα δάκρυα....

Ἔπειτα ἔφυγε χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξη....

Ὅταν ἔμεινα μόνος ἔσκυψα καὶ ξαναμάζεψα τὰ γιασεμιὰ καὶ πρὶν τὰ βάλω στὴ θέση τους ἀπόθεσα ἕνα φιλὶ ἀπάνω τους.... Ὤ, εἶχα καταλάβει πιὰ καλὰ πὼς αὐτὰ ἦσαν τὰ λουλούδια τῆς πεθαμένης της ἀγάπης....

(Ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῆς Λιάνας....)

...Ἔφυγα ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκη σὰν ἀλαφιασμένη...Τώρα δὲν ἔχω καμμιὰ ἀμφιβολία... Ὁ Ἐρνέστος ξέρει τὰ πάντα... ἡ στάσις μου, ἡ ταραχή, ἡ λιποθυμία σχεδὸν στὸ ἀντίκρυσμα τῶν μοιραίων ἐκείνων λουλουδιῶν, τοῦ τὰ ἐπρόδωσε...

Τώρα δὲν μπορῶ ν' ἀναβάλω οὔτε μιὰ μέρα τὴν ἐξομολόγησή μου... Στὴν πρώτη μας συνάντηση ἀσφαλῶς θὰ μοῦ ζητήσῃ νὰ τοῦ ἐξηγήσω τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ στάση μου...Φυσικὰ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ πῶ ψεύματα...Ἀ, ὄχι! ψεύματα δὲν τοῦ εἶπα ποτέ, οὔτε καὶ θὰ τοῦ πῶ τώρα... Μὰ καὶ νὰ τοῦ ἔλεγα δὲν εἶνε καὶ τόσο ἠλίθιος ὥστε νὰ τὰ πιστέψῃ....

Μήπως τάχα τὸ ἔκανε ἐπίτηδες ὁ Ἐρνέστος καὶ ἄφησε νὰ τοῦ πέσουν τὰ γιασεμιὰ γιὰ νὰ μὲ συγκινήσῃ :.... Ἦταν ἄραγε τυχαῖο τὸ πέσιμό τους ;...

Ἡ ὥρα πλησιάζει γιὰ τὸ δεῖπνο... Πρέπει νὰ ἑτοιμαστῶ.... Πρέπει νὰ πάρω θάρρος οὕτως ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἡ λύσις... Δὲν ξέρω, μὰ φαντάζομαι πὼς τὴ στιγμὴ ποὺ θ' ἀνοίξω τὸ στόμα γιὰ νὰ τοῦ πῶ τὴν πρώτη λέξη, ἡ λέξις αὐτὴ θὰ παγώσῃ ἀπάνω στὰ χείλη μου..

Φοβοῦμαι ἀκόμη μήπως τὴν ἴδια στιγμὴ σηκωθῶ καὶ φύγω κλαίγοντας...

Ἡ μοιραία στιγμὴ φτάνει... Ὤ, πόσο θὰ ἤθελα νὰ πεθάνω...

. . . . . .

Εἶχα ἀποφασίσει νὰ σταματήσω ἐδῶ τὸ γράψιμό μου, γι' ἀπόψε τουλάχιστο, σ' αὐτὸ τὸ τετράδιο τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας μου. ὅταν ἄξαφνα ἄκουσα νὰ μοῦ χτυποῦν τὴν πόρτα. Ἔτρεξα τρέμοντας, σὰ νὰ προαισθανόμουν κάτι κακό, ν' ἀνοίξω κ' εἶδα τὴν καμαριέρα μου ἡ ὁποία συνωδεύετο ἀπὸ τὴν καμαριέρα τῆς φίλης μου κομήσσης Ρ...

Ἡ τελευταία μοῦ ἔδωσε ἀμέσως ἕνα γράμμα τῆς φίλης μου. Τὴν ρώτησα ἂν θέλει ἀπάντηση, μοῦ ἀπήντησε ἀρνητικῶς καὶ ἔφυγε.

Ὅταν ἔμεινα μόνη ἐδίσταζα γιὰ πολλὴν ὥρα ν ἀνοίξω,τὸ γράμμα τῆς κομήσσης...Μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ φανταστῶ τὸ περιεχόμενό του, τὸ ὁποῖο, ὡστόσο, χωρὶς λόγο, φανταζόμουν πολὺ κακό.

Τέλος μὲ δάχτυλα ποὺ ἔτρεμαν, ξέσχισα τὸ φάκελλο καὶ διάβασα τὸ γράμμα. Τὸ παραθέτω ὁλόκληρο ἐδῶ :

Φτωχή μου φίλη,

Μέσα στὶς τόσες δυστυχίες, μέσα στὴν τόση σου ἀγωνία τὸ γράμμα αὐτὸ ἔρχεται νὰ σοῦ προσθέσῃ ἄλλη μία. Εἶν' ἀλήθεια ὅτι σκέφθηκα πολὺ ἂν ἔπρεπε νὰ σοῦ στείλω αὐτὸ τὸ γράμμα, στὸ τέλος ὅμως τὸ ἀποφάσισα γιατὶ ἡ λογική μου μοῦ ὑπηρόρισε ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸ στείλω..

Λοιπόν, ἀγαπητή μου, ἔχω νὰ σοῦ ἀναγγείλω ὅτι ὁ Ζάκ εἶνε ἀρρωστος μὲ 40 βαθμοὺς πυρετό.... Δὲν ξέρω σὲ τί ὀφείλεται ἡ τόσον ἐξαφνη αὐτὴ ἀρρώστεια του, ἀλλὰ μόλις εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι μου —δὲν εἶχαν περάσει οὔτε δυὸ ὧρες ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ χωρισαμε—ὅταν ἕνας ὑπηρέτης του ἦρθε σπίτι μου μὲ μιὰ σημείωσή του διὰ τῆς ὁποίας μὲ παρακαλοῦσε νὰ πάω νὰ τὸν ἰδῶ ἀμέσως... Μοῦ ἔγραφε πὼς ἐπρόκειτο περὶ μεγάλης ἀνάγκης.

Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ ἔτρεξα στὸ σπίτι τοῦ Ζάκ, ὅπου τὸν βρῆκα στὸ κρεββάτι,μὲ πυρετὸ καὶ μὲ ὀργή... Ἡ τόσο ἀνεξήγητη αὐτὴ ἀρρώστεια του ἴσως νὰ ὀφείλεται στὶς συγκινήσεις τοῦ ἀπογεύματος, ἴσως ὅμως καὶ σὲ κανένα κρυολόγημα...

Ὡς τόσο μέσα στὸν πυρετό του, μὲ ἔκστασι νὰ σὲ πεῖσω νὰ πᾶς νὰ τὸν ἐπισκεφθῆς...Θέλει νὰ σὲ δῇ... Τὸ ἀπαιτεῖ αὐτὸ ἀπὸ σένα...

Δὲν ξέρω τί νὰ σὲ συμβουλεύσω σχετικῶς, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἂν ἀρνηθῆς θὰ ἐπιδεινώσῃς τὴ θέσι του...

Σὲ φιλῶ μὲ ἀγάπη

Ἔλενα Ρ...

(Ἀκολουθεῖ)

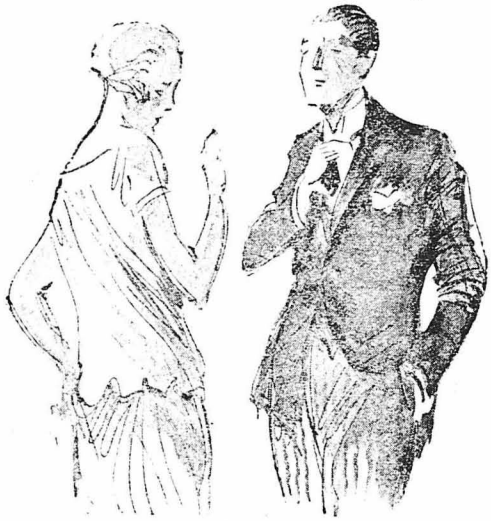

Μόλις τὴν εἶδα τὴν πλησίασα.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ἡ στωϊκότης τοῦ Σωκράτη. Παραδείγματα... κυνισμοῦ καταδίκων. «Πεθαίνω μὲ τὸ στομάχι γεμᾶτο !» Ἡ δολοφονία τῆς Ἀγριππίνας. «Ἐδῶ χτύπα !...» Ἡ τελευταῖες στιγμὲς τῆς Μαρίας Στοῦαρτ.

Ὅταν ὁ Σωκράτης κατεδικάσθη σὲ θάνατο, ἡ Ξανθίππη ἐπῆγε κλαίγοντας νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ, στὴ φυλακή του, τὴν τρομερὴν αὐτὴν εἴδηση.

— Τἄμαθες ;... τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε. Οἱ δικασταὶ σὲ καταδικάσαν σὲ θάνατο !...

— Μὰ μήπως καὶ αὐτοὶ δὲν πρόκειται κάποτε νὰ καταδικασθοῦν ἀπὸ τὴ φύση στὴν ἴδια ποινή ;... ἀπήντησε ψύχραιμα ὁ Σωκράτης.

— Σὲ καταδικάσαν ὅμως ἀδίκως ! ἐπέμεινεν ἡ Ξανθίππη.

— Μήπως θὰ προτιμοῦσες νὰ μὲ εἶχαν καταδικάσει... δικαίως ;... τῆς ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος.

***

Ὁ Ἀνρὺ Ἐστιὲν ἀναφέρει ἕνα σωρὸ παραδείγματα κυνισμοῦ διαφόρων καταδίκων κατὰ τὴν ὥρα τῆς καρατομήσεώς των.

Κάποιος, π. χ. ὅταν ἀνέβηκε στὸ ἰκρίωμα, ἐγύρισε πρὸς τὸ συγκεντρωμένο πλῆθος τῶν περιέργων καὶ εἶπε τὰ ἑξῆς :

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριοι νὰ μὴν πῆτε στοὺς γονεῖς μου, ὅτι μ' εἴδατε νὰ μὲ κρεμοῦν γιατὶ θὰ μὲ κάνετε...νὰ γίνω ἔξω φρενῶν !

***

Ἕνας ἄλλος πιὸ θρασύς, ὅταν ὁ παπᾶς τοῦ εἶπε : «Θάρρος, τεκνον μου, σὲ λίγο, θὰ βρίσκεσαι στὸν παράδεισο· ! ἐγύρισε καὶ τοῦ εἶπε : «Θὰ προτιμοῦσα, πάτερ μου, νὰ παρέμενα στὸν ἐπίγειο παράδεισο» !

Ἕνας ἄλλος, στὸν παπᾶ, ποὺ γιὰ νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, τοῦ ἔλεγε ὅτι τὸ ἴδιο βράδυ θὰ δειπνοῦσε μὲ τὸν Θεό, ἀπήντησε :

— Δὲν πᾶς ἐσύ, παπᾶ μου, ἀντὶ γιὰ μένα; Σοῦ παραχωρῶ εὐχαρίστως τὴ θέση μου, γιατὶ ἐγώ, σήμερα, ἔχω κάνει τάμμα νά...νηστέψω !

***

Κάποιος ἄλλος κατάδικος, ὅταν ἀνέβηκε στὸ ἰκρίωμα, ἐζήτησε νὰ τοῦ δώσουν νὰ πιῇ λίγο νερό. Ὁ δήμιος τοῦ ἔφερε ἕνα ποτῆρι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ὅμως, πρὶν τοῦ τὸ δώσῃ, ἤπιε δυὸ -τρεῖς γουλιὲς ὁ ἴδιος. Ὁ κατάδικος τότε ἐδήλωσε ὅτι μὲ κανένα τρόπο δὲν θὰ δεχόταν νὰ πιῇ ἀπὸ τὸ ἴδιο αὐτὸ ποτῆρι, γιατὶ φοβόταν μὴν κολλήσει καμμιὰ... ἀρρώστεια ἀπὸ τὸ δήμιο !

Καὶ τέλος, κάποιος ἄλλος, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ ξαπλωθῇ στὴ λαιμητόμο, ἐγύρισε στὸν δήμιο καὶ τοῦ εἶπε:

— Σὲ παρακαλῶ μὴ μ' ἀγγίξῃς τὴ στιγμὴ τῆς ἐκτελέσεως,γιατὶ γαργαλοῦμαι εὔκολα !...

***

Ὅταν ὁ Φουκὲ—Τεμβίλ, ὁ τρομερὸς καὶ αἱμοβόρος αὐτὸς ἐπαναστατικὸς ἐπίτροπος τῆς Γαλλικῆς τρομοκρατίας, κατεδικάσθη τέλος κι' αὐτὸς σὲ θάνατο, ὁ ὄχλος ἐπερικύκλωσε τὸ ἁμάξι ποὺ τὸν μετέφερε στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως καὶ τοῦ φώναζε σαρκαστικά :

— Σοῦ ἀφαιρῶ τὸ λόγο !... Ἐδολοφόνε...Σοῦ ἀφαιρῶ τὸ λόγο ! ὑπογοώντας, μὲ τὴ φράση αὐτή, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Τεμβὶλ διέκοπτε τὰ θύματά του, ὅταν ἀπεπειρῶντο νὰ ἀπολογηθοῦν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ Φουκὲ -Τεμβίλ, τότε, γυρίζοντας πρὸς τὸ μανιασμένο πλῆθος ἐφώναξε :

— Ἠλίθιοι !... Δὲν κυττάζετε ποὺ μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ δὲ βρίσκετε οὔτε ἕνα δράμι ψωμὶ νὰ φᾶτε : Ἐγὼ τοὐλάχιστον πεθαίνω μὲ τὸ στομάχι γεμᾶτο !

***

Ὅταν ἡ Μαρία Στοῦαρτ ἀνέβηκε στὸ ἰκρίωμα καὶ ὁ δήμιος τὴν ἐπλησίασε γιὰ νὰ τῆς ἑτοιμάσῃ τὴν νεκρική της τουαλέττα ἡ ἄτυχη αὐτὴ βασίλισσα ἐγύρισε καὶ τοῦ εἶπε γλυκά :

— Μιὰ χάρι θὰ σοῦ ζητήσω, φίλε μου· νὰ μὴ μ' ἀγγίξῃς...

Ὁ δήμιος, κατάπληκτος, ὑπήκουσε. Ἡ Μαρία Στοῦαρτ τότε ἐφώναξε τὶς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας της, ἡ ὁποῖες τῆς ἔκοψαν τὰ μαλλιὰ καὶ τῆς βγάλαν τὴ μαύρη ἐσάρπα μὲ τὴν ὁποίαν ἦταν τυλιγμένη. Αὐτὰ ὅμως δὲν ἀκοῦσαν.Καὶ ὁ δήμιος, ποὺ εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν ἔκπληξή του, τὴν ἐπλησίασε καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση τῆς ἔβγαλε τὸ κορσάζ της. Ἡ Μαρία Στοῦαρτ τότε γυρίζοντας πρὸς τὸ πλῆθος τῶν περιέργων, ποὺ εἶχαν μαζευθῇ γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐκτέλεση, τοὺς εἶπε σὰν γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ ποὺ ἦταν ἔτσι μισόγυμνη :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριοι... Δὲν ἤμουν ποτὲ συνειθισμένη οὔτε σὲ τέτοιου εἴδους... τουαλέττα, οὔτε σὲ τέτοιον... θαλαμηπόλο ! . . .